

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 48/2019-82

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Martina Vernarského (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **OPLAN, spol. s r. o.**, IČO 44 863 217, Pekárska 11, Trnava, zastúpeného Mgr. Martinom Paškalom, advokátom, Záhradnícka 27, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 28 Ek 1/2017 zo 6. novembra 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 28 Ek 1/2017 zo 6. novembra 2017 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 28 Ek 1/2017 zo 6. novembra 2017 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Banská Bystrica **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **499,96 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. decembra 2017 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, priznať mu finančné zadosťučinenie 50 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia, z obsahu exekučného spisu a pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 21 Cb 90/2015 vyplýva nasledovný stav vecí:

3. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 21 Cb 90/2015 z 10. mája 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 349/2016 z 15. februára 2017 (ďalej aj „exekučný titul“) bola spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“ alebo „povinný“), uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi ako žalobcovi sumu 449 463,56 eur s príslušenstvom z titulu nezaplatených faktúr, ktorými sťažovateľ (ako zhotoviteľ) vyfakturoval žalovanému (ako objednávateľovi) časť ceny za dielo vykonané na objekte obchodno-zábavného centra [REDAKOVANÉ] v období mesiacov september a október 2014 na základe stranami uzatvorenej zmluvy o dielo z 20. júna 2014.

4. Sťažovateľ, disponujúc právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, doručil exekučnému súdu 5. apríla 2017 návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd poverením zo 16. mája 2017 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Jána Mikitu. Povinný 8. júna 2017 podal návrh na zastavenie exekúcie s odôvodnením, že vymáhaný nárok sťažovateľa zanikol započítaním s pohľadávkami povinného. Sťažovateľ vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie argumentoval najmä ustanovením § 61e Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že v exekučnom konaní je námietka jednostranného započítania s pohľadávkou, ktorá nie je priznaná exekučným titulom, bezpredmetná. Sťažovateľ súčasne poukázal na skutočnosť, že pohľadávky, ktoré boli predmetom započítania povinného, neexistujú a sú fiktívne, a zároveň odkázal na závery súdov konajúcich o dôvodnosti ním vymáhaného nároku, ktoré túto skutočnosť potvrdili.

5. Okresný súd uznesením č. k. 28 Ek 1/2017 zo 17. júla 2017 vydaným vyšším súdnym úradníkom exekučné konanie s poukazom na § 61k ods. 1 písm. a) v spojení s § 61l ods. 3 prvej vety Exekučného poriadku zastavil a priznal povinnému náhradu trov exekučného konania.

6. Okresný súd v uznesení súdneho úradníka uviedol, že po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie, vyjadrení súdneho exekútora a oprávneného, obsahu spisu a predložených listín považoval za preukázané, že povinný po zistení skutočného rozsahu väd diela výzvou z 24. marca 2015 vyzval oprávneného na odstránenie konkrétnych väd diela, ktoré boli povinnému v danom čase známe, a to v lehote do 8. apríla 2015. Oprávnený predmetné vady v určenej lehote neodstránil, a preto sa 9. apríla 2015 dostal do omeškania so splnením jeho povinnosti plynúcej zo zmluvy o dielo. Z faktúr predložených povinným okresný súd považoval za preukázané, že povinný v dôsledku neodstránenia väd diela oprávneným tieto odstraňoval prostredníctvom tretích osôb v súlade s uzavretou zmluvou o dielo. Povinný si následne voči oprávnenému formou výziev uplatnil právo na náhradu nákladov, ktoré nevyhnutne a účelne vynaložil na odstraňovanie väd diela prostredníctvom tretích osôb, a zároveň si uplatnil právo na dojednanú zmluvnú pokutu. Povinný k predmetným výzvam priložil podrobnú špecifikáciu nákladov vynaložených na odstránenie väd diela spolu s faktúrami tretích osôb, ako aj špecifikáciu zmluvnej pokuty. Výzvou z 26. novembra 2015 sa pohľadávka na náhradu nákladov v sume 51 498,92 eur stala splatnou 3. decembra 2015 a pohľadávky zo zmluvných pokút za obdobie od 9. apríla 2015 až do odstránenia konkrétnej vady diela treťou osobou, resp. do 26. novembra 2015 v prípade väd, ktoré zostávali k tomuto dňu neodstránené, v sume 1 491 400 eur sa v zmysle bodu 12.13 zmluvy o dielo stali splatnými 10. decembra 2015. Výzvou z 9. mája 2016 sa pohľadávka na náhradu nákladov v sume 1 297 eur stala splatnou 17. mája 2016 a pohľadávky zo zmluvných pokút

za obdobie od 27. novembra 2015 až do odstránenia konkrétnej vady diela treťou osobou, resp. do 9. mája 2016 v prípade vád, ktoré zostávali k tomuto dňu neodstránené, v sume 857 200 eur sa v zmysle bodu 12.13 zmluvy o dielo stali splatnými 24. mája 2016. Na základe uvedených skutočností považoval súd za preukázanú samotnú existenciu započítania spôsobilých pohľadávok povinného. Okresný súd konštatoval, že v danom prípade ide o vzájomné pohľadávky oprávneného a povinného, ktoré sú rovnakého druhu a sú spôsobilé na započítanie. Z predložených listín považoval okresný súd za preukázané, že zo strany povinného došlo k započítaciemu prejavu, ktorý sa dostal do dispozičnej sféry oprávneného, pričom z jeho obsahu je zrejmé, ktoré pohľadávky povinného sa uplatňujú na započítanie, v akej výške a proti ktorým pohľadávkam oprávneného, a to listom s označením *Oznámenie o podaní doplnenia argumentácie k odvolaniu žalovaného*, ktorého prílohou bol list s označením *Doplnenie argumentácie k odvolaniu žalovaného* (ďalej len „započítanie 1“), doručeným oprávnenému 22. augusta 2016. V článku III tohto listu si povinný započítal svoju pohľadávku na náhradu nákladov a časť pohľadávok zo zmluvných pokút proti pohľadávkam oprávneného s príslušenstvom, v dôsledku čoho tieto zanikli ku dňu ich stretu. Dňa 5. apríla 2017 bol oprávnenému doručený list s označením *Započítanie pohľadávok* (ďalej len „započítanie 2“), ktorým si opätovne povinný z dôvodu právnej istoty započítal zostávajúcu časť svojich pohľadávok zo zmluvných pokút proti pohľadávkam oprávneného s príslušenstvom, ktoré nad rámec započítania 1 pozostávali aj z paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur a trov konania v sume 39 747,22 eur priznaných oprávnenému exekučným titulom. Vzhľadom na to, že k zániku časti pohľadávok oprávneného došlo už započítaním 1, započítanie 2 je platné a účinné len proti pohľadávkam oprávneného nad rámec započítania 1. K tvrdeniu oprávneného, že v danom prípade nejde o nové okolnosti, ktoré by nastali po vzniku exekučného titulu, okresný súd uviedol, že vznik exekučného titulu nastáva dňom, keď bolo rozhodnutie vydané, a teda v danom prípade ide o okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, čoho dôkazom je aj to, že krajský súd sa v odvolacom konaní námietkou započítania nezaoberal pre jej procesnú neprípustnosť. Vo vzťahu k námietke oprávneného, že vzhľadom na ustanovenie § 61e Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je v exekučnom konaní námietka jednostranného započítania s pohľadávkou, ktorá nie je exekučným titulom, bezpredmetná, okresný súd uviedol, že Exekučný poriadok rozlišuje medzi začiatkom exekučného konania a začiatkom exekúcie, pričom k započítacej námietke (započítaciemu prejavu) v prípade započítania 1, ako aj započítania 2 nepochybne došlo pred začatím exekúcie, teda pred doručením poverenia na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi. Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že vymáhaný nárok oprávneného, ktorý je predmetom exekučného konania, v celom rozsahu zanikol jednostranným započítaním zo strany povinného ku dňu stretu vzájomných pohľadávok, a preto exekúciu zastavil.

7. Proti uzneseniu okresného súdu o zastavení exekúcie podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej poukázal na svojvoľný postup vyššieho súdneho úradníka, ktorý, nerešpektujúc dokazovanie vedúce k vydaniu exekučného titulu a v priamom rozpore s jeho závermi, znovu prehodnotil právne závery súdu prvej inštancie potvrdené odvolacím súdom. Sťažovateľ uviedol, že povinný v sporovom súdnom konaní nepreukázal dôvodnosť svojich pohľadávok z titulu vád diela, ktoré si voči oprávnenému započítal. Opätovne argumentoval ustanovením § 61e Exekučného poriadku, v zmysle ktorého nemožno na započítanie prihliadnuť. Okresný súd napadnutým uznesením vydaným sudcom sťažnosť sťažovateľa zamietol podľa § 202

ods. 2 Exekučného poriadku s tým, že po preštudovaní veci sa sudca stotožnil s dôvodmi uvedenými v uznesení súdneho úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutému uzneseniu o zamietnutí sťažnosti podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) sťažovateľ zdôrazňuje, že exekučný súd je exekučným titulom, ktorým je rozsudok všeobecného súdu, viazaný a nemá oprávnenie tento exekučný titul vecne preskúmať. Exekučný súd túto skutočnosť nerešpektoval, keď nezákonne a v rozpore so základnými ústavnými princípmi preskúmaval exekučný titul a v priamom rozpore so skutkovými a právnymi závermi vo veci konajúcich súdov tieto závery znovu prehodnotil v časti dôkazov, ktoré boli vykonané a vyhodnotené v riadnom sporovom súdnom konaní. Z bodu 17 uznesenia vyššieho súdneho úradníka jednoznačne vyplýva, že exekučný súd svojvoľne konštatoval existenciu vád diela, a tým aj existenciu, resp. oprávnenosť pohľadávok povinného, pričom svoje závery o existencii vád diela (z titulu ktorých mala povinnému vzniknúť pohľadávka spôsobilá na započítanie) založil práve na listinnom dôkaze (inšpekčnej správe spoločnosti [REDACTED], pozn.), ktorý bol vykonaný pred súdom prvej inštancie v sporovom konaní. Z exekučného titulu nepochybne vyplýva, že v sporovom konaní boli predmetom dokazovania aj ďalšie listinné dôkazy, a to výzvy z 24. marca 2015, 26. novembra 2015 a 9. mája 2016, ktoré exekučný súd v uznesení vyššieho súdneho úradníka nanovo vyhodnotil. Sťažovateľ uvádza, že súd prvej inštancie sa v sporovom konaní s existenciou a dôvodnosťou údajných pohľadávok povinného vysporiadal, keď konštatoval, že „*obrana povinného ohľadne vád diela je účelová, a že povinný v tomto smere neuniesol o svojich obranných tvrdeniach dôkazné bremeno a ďalej, že oprávnený drobné vady a nedorobky v súlade so zmluvou odstraňoval, a to až do 05.02.2015 a následne dňa 06.02.2015 povinný prostredníctvom svojho stavebného manažéra potvrdil, že všetky evidované drobné vady a nedorobky boli odstránené*“. Zo samotného exekučného titulu teda vyplýva, že povinný dôvodnosť svojich pohľadávok z titulu vád diela voči sťažovateľovi v súdnom konaní nepreukázal, a z tohto dôvodu ani nemohla zaniknúť pohľadávka oprávneného započítaním, keďže na započítanie je spôsobilá len pohľadávka, ktorá vznikla, resp. existovala, a preto posúdenie započítacieho prejavu vôle povinného zo strany exekučného súdu považuje sťažovateľ za jednostranné, formalistické a svojvoľné,

b) sťažovateľ považuje právny záver okresného súdu o zastavení exekúcie s poukazom na § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku za zjavne svojvoľný. Údajné pohľadávky povinného uvedené v započítaní z 3. apríla 2017 si povinný uplatňoval u sťažovateľa v sporovom konaní ešte pred vydaním rozsudku súdu prvej inštancie, preto neskoršie účelové započítanie týchto neexistujúcich pohľadávok zo strany povinného nemohlo predstavovať takú okolnosť, v dôsledku ktorej by mal vymáhaný nárok zaniknúť. Je teda nepochybné, že exekučný súd pri skúmaní a hodnotení započítacieho prejavu povinného postupoval svojvoľne, keď o tých istých skutkových a právnych záveroch všeobecných súdov v sporovom konaní vyslovil opačné závery,

c) odôvodnenie napadnutého uznesenia exekučného súdu považuje sťažovateľ z ústavného hľadiska za neakceptovateľné. Sudca s poukazom na § 202 ods. 2 Exekučného poriadku svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že sa len obmedzil na stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom. Podľa sťažovateľa citované ustanovenie Exekučného poriadku nemožno aplikovať v súdnych rozhodnutiach v právnom štáte pri rešpektovaní práva na spravodlivý proces bezvýhradne. Exekučný súd sa v napadnutom uznesení ústavnoprávnymi námietkami sťažovateľa vôbec nezaoberal a aj z tohto dôvodu je jeho rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné. Je totiž nesporné, že sťažovateľ namietal porušenie práva na spravodlivý proces aj v exekučnom konaní, a to v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 131/2010) sťažovateľ vyvodzuje, že sudca sa mohol v exekučnom konaní pri odôvodňovaní rozhodnutia obmedziť na skonštatovanie dôvodov rozhodnutia v uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom, len ak sa s námietkami sťažovateľa vysporiadal vyšší súdny úradník dostatočne. V tomto smere sťažovateľ konštatuje, že s jeho zásadnými námietkami sa exekučný súd nevysporiadal, keď vyšší súdny úradník ani sudca v odôvodneniach uznesení absolútne nereagovali na námietku sťažovateľa o (ne)existencii pohľadávok povinného, a to najmä s ohľadom na závery súdov konajúcich v základnom konaní, ktoré ignorovali. Sťažovateľ považuje námietku neexistencie pohľadávok povinného podporenú závermi všeobecných súdov v sporovom konaní za tak zásadnú, že ju exekučný súd pri rozhodovaní o zastavení exekučného konania nemôže ignorovať.

Podľa sťažovateľa exekučný súd preskúmaním exekučného titulu nad rámec svojej právomoci svojvoľne vykonal a prehodnotil dôkazy, ktoré vykonal všeobecné súdy v sporovom konaní, čoho dôsledkom bolo zjavne svojvoľné akceptovanie započítacieho prejavu vôle povinného a následné neopodstatnené a svojvoľné zastavenie exekučného konania.

9. Z uvedenej argumentácie potom sťažovateľ vyvodzuje, že boli porušené jeho základné práva uvedené v bode 1 odôvodnenia tohto nálezu.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

10. Okresný súd k vecnej stránke prijatej sťažnosti uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava argumentácie uvedenej v napadnutých rozhodnutiach a ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú. K namietanému nedostatku právomoci exekučného súdu preskúmať exekučný titul uviedol, že odôvodnenia uznesení vyššieho súdneho úradníka a sudcu nedávajú podklad pre záver sťažovateľa o preskúmaní exekučného titulu. Záver exekučného súdu o zastavení exekúcie vyplýval zo skutočnosti, že vymáhaný nárok oprávneného v exekúcii zanikol jednostranným započítaním zo strany povinného. Exekučný súd nepreskúmal exekučný titul, preto argumentáciu sťažovateľa považuje za zavádzajúcu a za nedôvodnú. K tvrdeniam sťažovateľa o tom, že dôkazy vykonané v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, boli nanovo vyhodnotené, uviedol, že exekučný súd posudzoval výlučne iba okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, a to započítací prejav povinného voči oprávnenému, ktorým bol list s označením „Započítanie pohľadávok“ z 3. apríla 2017, ktorý bol oprávnenému doručený 5. apríla 2017. Uvedený započítací prejav vôle bol povinným vykonaný po vzniku exekučného titulu, a preto argumentácia sťažovateľa

o preskúmaní exekučného titulu nie je správna. K polemike sťažovateľa so závermi exekučného súdu, ktoré viedli k zastaveniu exekúcie, uviedol, že exekučnému súdu vyplýva z § 61k Exekučného poriadku povinnosť na návrh povinného skúmať po vzniku exekučného titulu okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku. Exekučný súd sťažnosťou napadnutým rozhodnutím iba realizoval svoje oprávnenie a o návrhu povinného na zastavenie exekúcie rozhodol tak, že započítací prejav povinného spolu s ďalšími okolnosťami vyhodnotil tým spôsobom, že došlo k uspokojeniu pohľadávky oprávneného započítaním. Povinnosť exekučného súdu prihliadnúť na započítanie vyplýva aj z § 61e Exekučného poriadku, podľa ktorého sa po začatí exekúcie neprihľadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu. Započítanie povinným bolo vykonané pred začatím exekučného konania, keď oprávnenému bolo doručené 5. apríla 2017 a exekučné konanie začalo 6. apríla 2017. Pretože išlo o nejudikovanú pohľadávku, mohol a mal na ňu exekučný súd prihliadnúť. Exekučný súd po náležitom zistení skutkového stavu veci vyvodil právny záver, ktorý je ústavne akceptovateľný. K tvrdeniam sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že zákonodarca v ustanovení § 202 ods. 2 Exekučného poriadku zaviedol výslovnú úpravu, podľa ktorej písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Sudca sa uvedeným ustanovením riadil, keďže nemal pochybnosti o jeho súlade s ústavou, a vydal uznesenie, v ktorom uviedol, že sa po preštudovaní veci stotožnil s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Podľa okresného súdu v sťažnosti oprávneného proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka neboli nastolené také skutkové či právne otázky, ktoré by neboli vyriešené v uznesení vyššieho súdneho úradníka, a preto nebol dôvod osobitne opakovať argumentáciu už uvedenú v sťažnosťou napadnutom uznesení.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

11. Zúčastnená osoba, ktorou je spoločnosť [REDAKOVANÉ], zastúpená advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Ďurík, advokát s. r. o., Einsteinova 25, Bratislava, sa prvýkrát vyjadrila k sťažnosti pred jej prijatím na ďalšie konanie, keď sťažnosť nemala k dispozícii, vychádzajúc len z obsahu jednotlivých procesných podaní sťažovateľa v exekučnom konaní. Následne vo svojom druhom vyjadrení reagovala už len na dôvody sťažnosti (ktorá jej bola doručená ústavným súdom po prijatí na ďalšie konanie), keďže podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi sťažnosti, z čoho vyplýva, že ústavný súd nemá ex offio prieskumnú právomoc, teda oprávnenie bez námietky sťažovateľa en bloc preskúmať napádané rozhodnutie. Napadnuté uznesenia považuje za zákonné a vecne správne, odôvodnené ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom výklad a aplikácia príslušných ustanovení exekučným súdom nie sú arbitrárne, ale dôsledne rešpektujú požiadavku ústavne konformného výkladu. Konkrétne k námietkam sťažovateľa uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie ani rozsudok odvolacieho súdu sa vecne nezaoberali dotknutým započítaním, pretože príslušná kompenzačná námietka povinného bola uplatnená až v priebehu odvolacieho konania, pričom odvolací súd ju vyhodnotil ako procesne neprípustnú v zmysle § 366 Civilného sporového poriadku, a preto ju meritórne nepreskúmal. Druhé započítanie povinného

bolo urobené až po právoplatnom skončení dotknutého súdneho konania. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie potvrdzuje len to, že súdy sa otázkou vzniku pohľadávok povinného nezaoberali, keďže predmetom súdneho konania neboli pohľadávky povinného, ale iba pohľadávky oprávneného. Súd prvej inštancie sa v rámci hodnotenia výsledkov dokazovania dotkol jedine otázky existencie nedostatkov (vád) diela, pričom ale ani táto otázka nebola hlavným predmetom dokazovania v súdnom konaní. Súd prvej inštancie sa existenciou nedostatkov diela, na ktoré poukazuje inšpekčná správa z 27. februára 2015 spracovaná spoločnosťou [REDAKOVANÉ], ktorú povinný priložil ako prílohu k návrhu na zastavenie exekúcie, vôbec nezaoberal, a to z dôvodu, že povinný v dotknutom súdnom konaní súdu nepredložil úplné znenie tejto inšpekčnej správy. Z uvedeného vyplýva, že v dotknutom súdnom konaní neboli jednotlivé nedostatky (vady) diela v zmysle predmetnej inšpekčnej správy predmetom akéhokoľvek dokazovania. Zdôraznila, že povinný priložil k návrhu na zastavenie exekúcie úplné znenie predmetnej inšpekčnej správy, pričom z ostatných listinných dôkazov nepochybne vyplýva, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], hĺbkový audit diela skutočne vykonala, pričom ani sám oprávnený v exekučnom konaní nenamietal obsah a závery predmetnej inšpekčnej správy a ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by závery inšpekčnej správy vyvracal alebo sponchyboval. Keďže sa predmetné rozsudky otázkou vzniku pohľadávok povinného vecne nezaoberali, exekučný súd posúdením tejto právnej otázky žiadnym spôsobom nezasiahol a ani nemohol zasiahnuť do skutkových alebo právnych záverov, na ktorých boli tieto rozsudky založené. Zároveň ani záver exekučného súdu, v zmysle ktorého pohľadávky povinného vznikli a že sú dôvodné, nemôže byť v rozpore s týmito závermi. Exekučný súd teda žiadnym spôsobom vecne nepreskúmaval exekučný titul. K vecnej správnosti napadnutého uznesenia uviedla, že povinný v exekučnom konaní dostatočne preukázal, že pohľadávky povinného vznikli, sú dôvodné a splatné a že časť pohľadávok započítal proti pohľadávkam oprávneného po vzniku exekučného titulu, v dôsledku čoho pohľadávky oprávneného v celom rozsahu zanikli. Exekučný súd tak ani nemal inú možnosť, ako z tohto dôvodu exekúciu zastaviť podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku. Oprávnený v exekučnom konaní (a ani dodatočne v konaní pred ústavným súdom) nad rámec svojich tvrdení nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by bol spôsobilý vecne vyvrátiť alebo sponchybníť záver exekučného súdu, nežiadal, aby exekučný súd nariadil pojednávanie, ani nenavrhol, aby exekučný súd v zmysle § 203 Exekučného poriadku nariadil vypočutie určitého svedka. Ak teda oprávnený pri uplatňovaní svojich (domnelých) práv dôsledne nevyužil všetky prostriedky, ktoré mu Exekučný poriadok poskytoval, tak následne ani nemôže dôvodne a úspešne namietat zásah do jeho základných práv a slobôd, ktorý by dosahoval ústavnoprávnu intenzitu. Vo vzťahu k námietke o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia uviedla, že z odôvodnenia napadnutých uznesení zrozumiteľne a jasne vyplýva, na základe akých úvah a na základe akých skutkových záverov vyplývajúcich z vykonaného dokazovania exekučný súd dospel k záveru o dôvodnosti pohľadávok povinného, pričom v odôvodnení osobitne reagoval na relevantné námietky oprávneného uvedené v jeho vyjadrení k návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj v sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie. Vzhľadom na to boli splnené všetky podmienky na to, aby exekučný súd postupoval podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku a v odôvodnení uznesenia o sťažnosti odkázal na dôvody uvedené v uznesení o zastavení exekúcie. Podľa zúčastnenej osoby ustanovenie § 61e Exekučného poriadku možno vykladať len tak, že toto ustanovenie bráni exekučnému súdu, aby v exekúcii prihliadol na jednostranné započítanie pohľadávky povinného, ktorá nie je krytá exekučným titulom, len v prípade,

ak bol kompenzačný úkon povinného urobený až po začatí exekúcie. Výklad § 61e Exekučného poriadku zo strany exekučného súdu je preto správny a jediný možný pri rešpektovaní požiadavky ústavne konformného výkladu. Tento výklad vychádza jednak zo samotného znenia (teda gramatického výkladu) § 61e Exekučného poriadku, ale zároveň dôsledne zohľadňuje aj účel Exekučného poriadku, ako aj z princípu právneho štátu plynúcu požiadavku materiálnej ochrany práv a právom chránených záujmov nielen oprávneného, ale aj povinného.

III.3. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ vo svojej replike:

- a) zotrval na stanovisku, že exekučný súd preskúmaval exekučný titul a prehodnotil dôkazy vykonané všeobecnými súdmi v sporom konaní,
- b) k vyjadreniu predsedu okresného súdu k aplikácii ustanovenia § 61e Exekučného poriadku, podľa ktorého „*nakoľko išlo o nejudikovanú pohľadávku, mohol a mal na ňu exekučný súd prihliadnuť*“, uviedol, že uvedené vyjadrenie je v rozpore s rozhodovacou praxou exekučného súdu, ako aj právnou doktrínou. Sťažovateľ odkázal na iné rozhodnutie exekučného súdu (č. k. 63 Ek 129/2017 z 20. júna 2018), v ktorom súd neprihliadol na započítanie pohľadávky povinného, hoci k započítaniu došlo pred začatím exekučného konania. Podľa sťažovateľa exekučný súd nemal na započítanie prihliadať aj s poukazom na § 61e Exekučného poriadku,
- c) zotrval na stanovisku, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Podľa sťažovateľa vyšší súdny úradník, ako aj sudca vo svojich rozhodnutiach ignorovali rozhodnutia všeobecných súdov v sporovom konaní, ako aj námietky sťažovateľa o neexistencii pohľadávok povinného.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Vec napadla ústavnému súdu 6. decembra 2017 a bola pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej, ktorej 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudkyne ústavného súdu. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola táto vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi Martinovi Vernarskému ako novému sudcovi spravodajcovi. Sudca Martin Vernarský je v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 (ďalej len „rozvrh práce“) členom tretieho senátu ústavného súdu, ktorého ďalším členom je sudca Peter Straka a predsedom senátu je Robert Šorl. Vec bola z uvedených dôvodov rozhodovaná III. senátom ústavného súdu v zložení sudcov, ako je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

14. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené ústavný súd postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

15. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces je založená na tvrdení o nezákonnosti, svojvoľnosti a neodôvodnenosti napadnutého uznesenia. Sťažovateľ považuje akceptovanie započítacieho prejavu vôle povinného a následné neopodstatnené zastavenie exekučného konania exekučným súdom za zjavne svojvoľné a ústavne neakceptovateľné.

16. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

17. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. Takto vymedzený obsah základného práva na súdnu ochranu sa uplatňuje aj v nútenom výkone súdneho a iného rozhodnutia. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom (napr. II. ÚS 37/2011).

19. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

20. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľom označenými základnými právami podľa ústavy a dohovoru, pričom v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľa napadnutým uznesením do úvahy aj obsah procesne bezprostredne mu predchádzajúceho uznesenia súdneho úradníka, keďže označené rozhodnutia súdneho úradníka a napadnuté rozhodnutie o uplatnenom opravnom prostriedku (sťažnosti) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

21. Vo vzťahu k dôvodom ústavnej sťažnosti, ako aj predostretej argumentácii účastníkov konania je z pohľadu ústavného súdu podstatnou odpoveď na otázku, či okresný súd pri posudzovaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie postupoval v súlade s relevantnými ustanoveniami Exekučného

poriadku a v súlade s jemu danými právomocami. Relevantnými ustanoveniami sú v okolnostiach veci ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a) a § 61e Exekučného poriadku.

22. Aj keď sťažovateľ námietku nesprávnej aplikácie ustanovenia § 61e Exekučného poriadku v ústavnej sťažnosti neuplatnil (uvedenú argumentáciu sťažovateľ uplatnil vo vyjadrení k návrhu na zastavenie exekúcie a v sťažnosti proti uzneseniu o zastavení exekúcie, pozn.), táto bezprostredne súvisí, ba je neoddeliteľne (vo vecnej argumentačnej rovine) inkorporovaná v jeho sťažnostnej námietke o jednostrannom a svojvoľnom posúdení započítacieho prejavu povinného exekučným súdom, ktorý na započítanie prihliadol a na tomto základe exekučné konanie zastavil. Ústavný súd zároveň nemohol nechať bez povšimnutia pochybenie v postupe okresného súdu, ktorého sa dopustil pri výklade ustanovenia § 61e Exekučného poriadku.

23. Podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku.

24. Podľa § 61e Exekučného poriadku po začatí exekúcie sa neprihliadne na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému, ibaže je priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu.

25. Ustanovenie § 61k ods. 1 písm. a) stanovuje všeobecné pravidlo (lex generalis), z ktorého existuje výnimka (lex specialis) zakotvená v § 61e Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekučný súd exekúciu nezastaví, ak po vzniku exekučného titulu došlo k jednostrannému započítaniu nejudikovanej pohľadávky povinného. Exekučný súd teda zamietne návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom povinný namieta jednostranné započítanie nejudikovanej pohľadávky.

26. Slová „po začatí exekúcie“ v ustanovení § 61e Exekučného poriadku je potrebné vykladať largo sensu tak, že exekučný súd neprihliadne na jednostranné započítanie nejudikovanej pohľadávky, pričom je bez významu, či kompenzačný prejav nastal a bol doručený oprávnenému pred začatím exekúcie alebo po začatí exekúcie. Slová „po začatí exekúcie sa neprihliadne“ je teda potrebné interpretovať vo význame „v exekučnom konaní sa neprihliadne“. Výklad, podľa ktorého exekučný súd prihliada na jednostranné započítanie, ktoré nastalo pred začatím exekúcie, by poprel účel a zmysel komentovaného ustanovenia (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol. Exekučný poriadok. Komentár. 3. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2018. s. 317.)

27. Dôvodová správa k § 61e Exekučného poriadku uvádza: *„Doterajšia právna úprava nevylučovala uplatnenie započítania pohľadávok zo strany povinného kedykoľvek v priebehu exekúcie a to bez ohľadu na to, kedy sa pohľadávky stretli a kedy povinný urobil úkon voči oprávnenému smerujúci k započítaniu. Inštitút započítania tak bolo možné zneužívať na odd'áľovanie exekvovania majetku povinného. Oprávnený mal exekučný titul a povinnému postačovalo uplatniť započítanie hoc aj nejudikovanej pohľadávky. Nová úprava obmedzuje uplatnenie jednostranného započítania pohľadávok len na prípady, ak ide o pohľadávku povinného priznanú tiež exekučným titulom. Povinný by si mal uplatňovať prípadné následky započítania v základnom konaní alebo bez zbytočného odkladu po tom, ako sa pohľadávky stretli a nie až v exekučnom konaní. Ustanovenia exekučného poriadku nevyklúčujú, aby povinný, ktorý z procesných dôvodov nemôže nijakú okolnosť uplatniť sa voči žalobcovi domáhal vydania*

bezdôvodného obohatenia, ak sa podľa hmotného práva oprávnený obohatil (tzv. žaloba z lepšieho práva, keďže započítanie podľa hmotného práva je možné). Ustanovenie sa orientuje len na procesné následky.“

28. Ústavný súd s poukazom na citovanú dôvodovú správu konštatuje, že úmyslom zákonodarcu v súvislosti s prijatím novej právnej úpravy exekučného práva účinnej od 1. apríla 2017 bolo obmedziť uplatnenie jednostranného započítania pohľadávok len na prípady, ak ide o pohľadávku povinného priznanú exekučným titulom. Na druhej strane však ustanovenie § 61e Exekučného poriadku nemá vplyv na platnosť kompenzačného prejavu z hľadiska hmotného práva, kedy pohľadávka podľa práva zanikne, avšak na jej zánik sa v exekúcii neprihliadne. V prípade, ak oprávnený v exekúcii vymôže pohľadávku, ktorá zanikla jednostranným započítaním, má povinný právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

29. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu o zastavení exekúcie ústavný súd zistil, že okresný súd ústavne neudržateľným výkladom ustanovenia § 61e Exekučného poriadku prihliadol v exekúcii na kompenzačnú námietku povinného aj napriek tomu, že pohľadávky, ktoré povinný uplatnil na započítanie, neboli judikované, teda priznané exekučným titulom, a to s odôvodnením, že k ich započítaniu došlo pred začatím exekúcie. Výklad ustanovenia § 61e Exekučného poriadku okresným súdom, ktorý nezodpovedá už uvedenému účelu a zmyslu aplikovanej právnej normy, následne viedol exekučný súd k nesprávnej aplikácii ustanovenia § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku s následkom zastavenia exekúcie. Okresný súd okrem ústavným súdom kritizovaného výkladu § 61e Exekučného poriadku nerešpektoval dôsledne účel exekučného konania, keď v rámci rozhodovania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie v zákonom rámci exekučného konania (nerešpektujúc špecifiká vykonávacieho konania) posudzoval dôvodnosť (existenciu) pohľadávok povinného, ktoré mali byť predmetom započítania oproti exekvovanej pohľadávke oprávneného, a na tento účel vykonal aj dokazovanie, keď prihliadol na listinné dôkazy predložené povinným. Uvedeným postupom okresný súd dospel k záveru o preukázaní samotnej existencie pohľadávok spôsobilých na započítanie a k záveru, že zo strany povinného došlo k započítaciemu prejavu. V súlade s citovaným ustanovením § 61e Exekučného poriadku okresný súd mal svoj súdny prieskum obmedziť najmä na skúmanie toho, či započítavané pohľadávky boli priznané exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu, a v prípade zistenia, že tomu tak nie je, mal návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnuť.

30. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že exekučný súd tým, že prihliadol na jednostranné započítanie nejudikovaných pohľadávok povinného a na základe tejto skutočnosti dospel k arbitrárnemu záveru o zániku vymáhaného nároku sťažovateľa, v dôsledku čoho exekúciu zastavil, konal v príkrom rozpore s citovanými ustanoveniami Exekučného poriadku a súčasne zasiahol do práva sťažovateľa na súdnu ochranu a do jeho práva na spravodlivý proces.

31. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o ústavnej neakceptovateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorom sa sudca stotožnil s dôvodmi uvedenými v uznesení súdneho úradníka bez uvedenia ďalších dôvodov (§ 202 ods. 2 Exekučného poriadku), ústavný súd konštatuje, že postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Podľa názoru ústavného súdu súdny úradník sa v uznesení o zastavení exekúcie vysporiadal so zásadnými sťažovateľom predstretými námietkami a pre vec podstatnými

skutočnosťami, i keď, ako už bolo ústavným súdom konštatované, svoje rozhodnutie založil na ústavne neudržateľných právnych záveroch. Ústavný súd preto považoval námietku sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia za nedôvodnú.

32. Vzhľadom na to, že okresný súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa (v postavení oprávneného) proti uzneseniu súdneho úradníka o zastavení exekúcie, pričom svoje rozhodnutie založil na stotožnení sa s neústavným právnym záverom o posúdení kompenzačnej námietky povinného ako dôvodu na zastavenie exekúcie, odoprel sťažovateľovi poskytnúť ochranu jeho základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právu na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vykonávacom konaní, čo bolo dôvodom na vyslovenie ich porušenia (výrok 1).

33. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci okresnému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (výrok 2). Okresný súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

34. Sťažovateľ v sťažnosti požadoval aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 50 000 €, ktorého výšku odôvodnil tým, že mu bolo zo strany exekučného súdu porušením jeho ústavných práv znemožnené vymáhať a uspokojiť svoje dôvodné nároky v exekučnom konaní.

35. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť, a to napríklad zrušením protiústavného rozhodnutia či opatrenia, prípadne uvedením do pôvodného stavu (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 139/02, II. ÚS 152/08). V danom prípade porušenie základného práva sťažovateľa podľa ústavy a jeho práva podľa dohovoru je v plnej miere kompenzované (popri vyslovení porušenia označených práv) zrušením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Ústavný súd preto požiadavke sťažovateľa nevyhovel a finančné zadosťučinenie mu nepriznal (výrok 4).

V.

Trovy konania

36. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania, ktoré sťažovateľ vyčíslil v celkovej sume 2 663,54 eur, pričom pri ich vyčíslení vychádzal z hodnoty sporu v konaní pred všeobecnými súdmi, t. j. z hodnoty exekvovanej pohľadávky.

37. Ústavný súd už vyslovil, že predmet konania pred ústavným súdom nie je totožný s predmetom konania pred všeobecným súdom, v rámci ktorého sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv a slobôd. Predmet konania pred ústavným súdom (ochrana porušených základných práv a slobôd) nie je oceníteľný v peniazoch (III. ÚS 36/09).

38. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky]. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava

zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden úkon uskutočnený v roku 2020 (vyjadrenie k stanovisku okresného súdu). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 eur a hodnota režijného paušálu je 8,84 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2020 je 177 eur a hodnota režijného paušálu je 10,62 eur. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 499,96 eur (výrok 3).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Robert Šorl
predseda senátu